et waewalt wannakessed nálga surmast peásewad. Ei úkski nisugguse alwal perrel ei kula nende járrele, játwad neid úsna mahha nende úksiko nurka, kus ka koer ja kas neist emale jääb, sest et ei olle neile úhtegi anda. Ainus seltsimees, kes ei lahku ennam neist, on wallo, mis neil ihhus ja süddames on. Lapsed auguta-wad neid úhtepuhko kibbeda sannaga kui wágga nemmad neile tútuks ja koormaks on. Ja eks monned óálad ning jumma-lakartmata nende pinajatte hulgas ei sa peagi sel wisil nago wannematte mórtsu-kaks, sepárrast et ei pallu wannakesse peále muud úhtegi mahha kui ákkilist sur-ma? Senni kui surm ei wótta kuulda nende tiggedat kutsmist egga joua ikka weel mitte, neid waesi peásta, pinawad ja pigistawad need úlleannetumad neid ikka kibbedaminne ja mitmel óálal wisil wiimse pattuse lotusse sees, et selle hinge wallo lábbi, mis neile saatwad, nende ello páiwi

ussinaminne lúhhendakse, ja et siis surm enneminne jouaks. Leiwa rasukessed, mis neile sure nurrisemissega hádda párrast jággawad, sawad páwast páwani ikka pissemaks. Jah, úks ehk teine úlleanneto loom toukab neid úmber siis kui temma neist móda tulleb, ehk tóstab kúl ka omma árranetud russikast issa ja emma wasto úlles. Suur Jummal on wissiste omma púhha wihha sees ni hirmsa lastele omma kibbedat kättemaksmisse nuhtlust jubba walmis pannud. Oh et nisuggune laps, kes kurjem on kui pimmeda paggana rah-wa laps, oh et se saaks ennese mele tul-letada, mis Jummala púhha sanna tem-ma párrast ni waljuste húab, útteldes: „Kes issa raisko sadab, kes emma sadab árrapóggema, se on úks poeg, kes teeb hábbi ja naero, úks hábbematta ja árra-annetud laps.“ Jah árranetud on temma selle Púhha käest, kes útleb: „Minnul on kättemaksminne, ma tahhan kätte maksta.“

Eesti-ma rahwa Kalender 1852, lk. 27